

Безъ подслонъ.

Слънчо грабна пръчки злати,
Та зашиба съ тѣхъ навредъ;
Ледна кжшица разклати
И събори снѣженъ плетъ.

А отъ кжшата прогони
Баба Зима, дѣдо Мразъ.
Мълкомъ дѣдо сълзи рони,
Плаче бабичката съ гласъ.

— Дѣло, Слънчо ни прокуди!...
— Бабо, безъ подслонъ сме пакъ!...
Слѣха се въ потоци луди
Старчески сълзи и снѣгъ.

И съ вързопче дрехи свити,
Въвъ торбица хлѣбъ за пжтъ,
Тръгватъ старциѣ превити
Домъ наново да строятъ.

Слънчо, радостъ безъ да скрива,
Кривналъ надъ ухо калпакъ,
Гледа ги, ржце потрива
И се смѣе подъ мустакъ.